Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (седми състав)

2 февруари 2017 година*

„Марка на Европейския съюз — Производство за обявяване на недействителност — Словна марка на Европейския съюз „TOSCORO“ — По-ранно защитено географско указание „Toscano“ — Абсолютно основание за отказ — Член 142 от Регламент (ЕО) № 40/94 — Членове 13 и 14 от Регламент (ЕИО) № 2081/92 — Обявяване на частична недействителност“

По дело T-510/15

Roberto Mengozzi, с местожителство в Монако (Монако), за когото се явява T. Schuffenecker, адвокат,

жалбоподател,

срещу

Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO), за която се явяват M. A. Schifko и S. Crabbe, в качеството на представители,

ответник,

подпомагана от

Италианска република, за която се явява G. Palmieri, в качеството на представител,

встъпила страна,

като другата страна в производството пред апелативния състав на EUIPO, встъпила в производството пред Общия съд, е

Consorzio per la tutela dell'olio extravergine di oliva Toscano IGP, установено във Флоренция (Италия), за което се явява F. Albisinni, адвокат,

с предмет жалба срещу решение на втори апелативен състав на EUIPO от 5 юни 2015 г. (преписка R 322/2014-2) относно производство за обявяване на недействителност между Consorzio per la tutela dell'olio extravergine di oliva Toscano IGP и г-н Mengozzi,

ОБЩИЯТ СЪД (седми състав),

състоящ се от: V. Tomljenović, председател, A. Marcoulli (докладчик) и A. Корнезов, съдии,

секретар: M. E. Coulon,

* Език на производството: английски.

предвид жалбата, подадена в секретариата на Общия съд на 7 септември 2015 г.,

предвид писмения отговор на EUIPO, подаден в секретариата на Общия съд на 5 ноември 2015 г.,

предвид писмения отговор на встъпилата страна, подаден в секретариата на Общия съд на 17 ноември 2015 г.,

предвид решението на председателя на седми състав на Общия съд от 15 януари 2016 г., допускащо встъпването на Италианската република в подкрепа на исканията на EUIPO,

предвид писменото становище при встъпване на Италианската република, подадено в секретариата на Общия съд на 1 март 2016 г.,

предвид писменото становище на жалбоподателя, подадено в секретариата на Общия съд на 14 април 2016 г.,

предвид преразпределението на делото на седми състав,

предвид промяната в съставите на Общия съд,

като взе предвид, че в триседмичния срок, считано от връчването на съобщението за приключване на писмената фаза на производството, главните страни не са поискали да се насрочи съдебно заседание, и като реши на основание член 106, параграф 3 от Процедурния правилник на Общия съд да се произнесе, без да провежда устната фаза на производството,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелствата по спора

1 На 17 юни 2002 г. жалбоподателят г-н Roberto Mengozzi подава заявка за регистрация на марка на Европейския съюз в Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO) на основание Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 година относно марката на Общността (ОВ L 11, 1994 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 146), изменен (заменен с Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Европейския съюз (ОВ L 78, 2009 г., стр. 1).

2 Марката, чиято регистрация се иска, е словният знак „TOSCORO“.

3 Стоките, за които се иска регистрацията, са от класове 29 и 30 по смисъла на ревизираната и изменена Ницска спогодба относно Международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки от 15 юни 1957 година и за всеки от тези класове отговарят на следното описание:

— клас 29: „Хранителни масла и мазнини; хранителни масла и по-специално зехтин; хранителни кремове и по-специално кремове от ядки, кремове от артишок със сос от трюфели, кремове от зелени и черни маслини; гъби в сос и сушени гъби“,

— клас 30: „кафе, кафеени екстракти и препарати на основата на кафе; заместители на кафе и екстракти от заместители на кафе; чай, чаени екстракти и препарати на основата на чай; какао и препарати на основата на какао, шоколад, шоколадови изделия, сладкарски изделия, захарни изделия; захар; натурални подсладители; хлебни изделия, хляб, мая, сладкарски изделия; бисквити; торти, десерти, пудинги; сладоледи за консумация, продукти за приготвяне на сладоледи за консумация; мед и заместители на мед; зърнени продукти за закуска, ориз, тестени изделия, хранителни продукти от ориз, брашно или зърнени култури, също и под формата на готови ястия; продукти за ароматизиране или овкусяване на хранителни продукти, сосове за салата, оцет, майонеза, пица, сосове и по-специално доматен сос и растителни сосове".

4 На 17 ноември 2003 г. словният знак „TOSCORO" е регистриран като марка на Европейския съюз под номер 002752509.

5 Регистрацията на оспорената марка е публикувана в Бюлетин на марките на Общността № 2004/001 от 5 януари 2004 г.

6 На 10 декември 2012 г. встъпилата страна Consorzio per la tutela dell'olio extravergine di oliva Toscano IGP подава пред EUIPO искане за обявяване на недействителността на спорната марка на основание член 7, параграф 1, букви в), ж) и к) от Регламент № 207/2009, във връзка с член 52, параграф 1, буква а) от същия регламент.

7 Искането за обявяване на недействителност се основава на защитеното географско указание (ЗГУ) „Toscano", регистрирано в Европейския съюз на основание на Регламент (ЕИО) № 2081/92 на Съвета от 14 юли 1992 година относно защитата на географските указания и на наименованията за произход на земеделски продукти и храни (ОВ L 208, 1992 г., стр. 1) (заменен от Регламент (ЕО) № 510/2006 на Съвета от 20 март 2006 година относно закрилата на географски указания и наименования за произход на земеделски продукти и храни (ОВ L 93, 2006 г., стр. 12; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 71, стр. 114), самият той заменен с Регламент (ЕС) № 1151/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 21 ноември 2012 година относно схемите за качество на селскостопанските продукти и храни (ОВ L 343, 2012 г., стр. 1). Регистрацията на ЗГУ „Toscano" е предоставена за стоката „зехтин" въз основа на Регламент (ЕО) № 644/98 на Комисията от 20 март 1998 година относно допълнение на приложението към Регламент (ЕО) № 1107/96 относно регистрацията на географски указания и наименования за произход по процедурата, определена в член 17 от Регламент (ЕИО) № 2081/92 на Съвета (ОВ L 87, 1998 г., стр. 8; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 23, стр. 242).

8 Искането за обявяване на недействителност е за всички стоки, за които се отнася оспорената марка.

9 На 29 ноември 2013 г. отделът по отмяна уважава искането за обявяване на недействителност за някои от стоките от класове 29 („хранителни масла и мазнини", „хранителни масла и по-специално зехтин" и „кремове от зелени и черни маслини") и 30 („продукти за ароматизиране или овкусяване на хранителни продукти, сосове за салата").

10 На 27 януари 2014 г. жалбоподателят подава жалба пред EUIPO на основание на членове 58—64 от Регламент № 207/2009 срещу решението на отдела по отмяна. Встъпилата страна също така подава инцидентна жалба срещу това решение.

11 С решение от 5 юни 2015 г. (наричано по-нататък „обжалваното решение") втори апелативен състав на EUIPO уважава частично жалбите на жалбоподателя и встъпилата страна. На първо място той посочва, че член 7, параграф 1, буква к) от Регламент № 207/2009 не е приложим в настоящия случай, доколкото тази разпоредба не е била в сила към датата на депозиране на

оспорената марка. На второ място, препращайки към член 142 от Регламент (ЕО) № 40/94, апелативният състав приема, че член 13, параграф 1 и член 14, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 2081/92 са били пряко приложими в настоящия случай. Въз основа на това и предвид визуалните и фонетичните сходства между конфликтните знаци, той приема, че използването на знака „TOSCORO“ е представлявало пресъздаване на разглежданото ЗГУ за някои стоки от клас 29 („хранителни масла и мазнини“, „хранителни масла и по-специално зехтин“ и „кремове от зелени и черни маслини“) и че оспорената марка следва да бъде обявена за недействителна за тези стоки.

Искания на страните

12 Жалбоподателят иска Общият съд:

— да отмени обжалваното решение в частта, в която апелативният състав е приел, че оспорената марка е нищожна за стоките „хранителни масла и мазнини“, „хранителни масла и по-специално зехтин“ и „кремове от зелени и черни маслини“,

— да обяви оспорената марка за действителна и да запази вписването ѝ в регистъра на марките на Европейския съюз за горепосочените стоки,

— да осъди EUIPO и встъпилата страна да заплатят съдебните разноски, включително направените в производството пред апелативния състав.

13 EUIPO и встъпилата страна искат Общия съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

14 Италианската република иска Общият съд да отхвърли жалбата.

От правна страна

15 В подкрепа на жалбата си жалбоподателя навежда три основания. Първото е нарушение на член 7, параграф 1, буква к) от Регламент № 207/2009 и на член 6, параграф 1 от Регламент № 1151/2012. Второто основание е грешка при преценката в анализа на сходството между конфликтните знаци в контекста на член 13, параграф 1, буква б) от Регламент № 1151/2012. Третото основание е нарушение на член 15 от Споразумението за свързаните с търговията аспекти на правата върху интелектуалната собственост (ТРИПС) от 15 април 1994 г. (ОВ L 336, 1994 г., стр. 214; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 10, стр. 228, наричано по-нататък „Споразумението ТРИПС“), което представлява приложение 1В към Споразумението за създаване на Световната търговска организация (СТО) (ОВ L 336, 1994 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 10, стр. 5).

По първото основание, изведено от нарушение на член 7, параграф 1, буква к) от Регламент № 207/2009 и на член 6, параграф 1 от Регламент № 1151/2012

16 Жалбоподателят уточнява, че не оспорва приложимостта на член 7, параграф 1, буква к) от Регламент № 207/2009 към настоящия случай. Той все пак счита, че апелативният състав е допуснал грешка при преценката при прилагането на тази разпоредба. По-специално жалбоподателят изтъква, че понятието „toscano“ се отнасяло до лице, живеещо в района на Тоскана, в Италия. Поради това разглежданото ЗГУ описвало всички стоки с произход от този

район и „toscano" било родово понятие, например за зехтин. Жалбоподателят посочва, че член 6, параграф 1 от Регламент № 1151/2012 предвижда, че ЗГУ „не могат да стават родови". В този контекст понятието „toscoro", което по никакъв начин не пресъздавало района на Тоскана, не можело да бъде сбъркано с разглежданото ЗГУ, що се отнася до зехтин или до сходни стоки.

17 EUIPO, поддържана от Италианската република и встъпилата страна, оспорва доводите на жалбоподателя.

18 Като начало следва да се отбележи, че изразът „не могат да стават родови", цитиран от жалбоподателя като посочен в член 6, параграф 1 от Регламент № 1151/2012, препраща всъщност към член 13, параграф 2 от Регламент № 1151/2012, който предвижда, че „[з]ащитените наименования за произход и защитените географски указания не могат да станат родови".

19 Следва да се припомни, че съгласно член 21, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, приложим и в производството пред Общия съд съгласно член 53 от този статут и на член 177, параграф 1, буква г) от Процедурния правилник на Общия съд, исковата молба или жалбата трябва в частност да съдържа кратко изложение на правните основания. Това изложение трябва да е достатъчно ясно и точно, за да позволи на ответника да подготви защитата си, а на Общия съд — да упражни съдебен контрол, ако е необходимо, без да разполага с други данни (вж. решение от 29 март 2012 г., Omya/СХВП — Alpha Calcit („CALCIMATT"), T-547/10, непубликувано, EU:T:2012:178, т. 19 и цитираната съдебна практика).

20 В настоящия случай обаче, позовавайки се в подкрепа на основанието си на член 6, параграф 1 от Регламент № 1151/2012, жалбоподателят цитира разпоредбите на член 13, параграф 2 от същия регламент. Освен това никъде в жалбата си жалбоподателят не уточнява ясно по какъв начин е трябвало да бъдат приложени цитираните разпоредби от апелативния състав, нито защо в този контекст той е нарушил член 7, параграф 1, буква к) от Регламент № 207/2009, също така цитиран от жалбоподателя. Освен това, както ясно следва от точка 21 от обжалваното решение, апелативният състав е приел, че член 7, параграф 1, буква к) от Регламент № 207/2009 е бил неприложим в настоящия случай. От обжалваното решение следва също, че апелативният състав е приложил относимите разпоредби на Регламент (ЕИО) № 2081/92, а не тези на Регламент № 1151/2012, на който се позовава жалбоподателят пред Общия съд. Следователно, както поддържа EUIPO в писменото си становище, изложението на първото основание не отговаря на предпоставките в член 177, параграф 1, буква г) от Процедурния правилник.

21 За изчерпателност следва да се припомни, че жалбата пред Общия съд е насочена към осъществяване на контрол за законосъобразност на решенията на апелативните състави по смисъла на член 65 от Регламент № 207/2009 и в контекста на споровете за отмяна законосъобразността на обжалвания акт трябва да се преценява в зависимост от фактическите и правните обстоятелства, съществуващи към датата, на която е приет актът. Ето защо задачата на Общия съд не е да преразгледа фактическите обстоятелства от гледна точка на доказателствата, представени за първи път пред него (вж. решение от 24 юни 2014 г., Unister/СХВП („Ab in den Urlaub"), T-273/12, непубликувано, EU:T:2014:568, т. 43 и цитираната съдебна практика). Факти, които са изтъкнати пред Общия съд, без да са посочени преди това пред инстанциите на EUIPO, могат да засегнат законосъобразността на такова решение само ако EUIPO е била длъжна да ги вземе предвид служебно (вж. решение от 6 февруари 2013 г., Maharishi Foundation/СХВП („MÉDITATION TRANSCENDANTALE"), T-426/11, непубликувано, EU:T:2013:63, т. 36 и цитираната съдебна практика). Освен това съгласно член 188 от Процедурния правилник с писмените изявления, подадени от страните в производството пред Общия съд, не може да се изменя предметът на спора пред апелативния състав.

22 Както обаче отбелязва EUIPO в писменото си становище, жалбоподателят изобщо не е изтъкнал в производствата пред EUIPO, че разглежданото ЗГУ е станало родово понятие, нито е посочил в това отношение разпоредбите на Регламент № 1151/2012, на който се позовава пред Общия съд. Освен това няма основание да се приеме, че посочените пред Общия съд факти е трябвало да бъдат взети предвид служебно от EUIPO, което впрочем жалбоподателят и не претендира.

23 С оглед на съвкупността от тези съображения първото основание трябва да се отхвърли като недопустимо.

По второто основание, изведено от грешка при преценката в анализа на сходството на конфликтните знаци

24 Жалбоподателят поддържа, че дори ЗГУ да не е станало родово, което той не приема, апелативният състав е допуснал грешка при преценката в анализа си на сходството на конфликтните знаци в контекста на прилагането на член 13, параграф 1, буква б) от Регламент № 1151/2012. Във фонетичен план понятието „toscoro" се произнасяло, поне на английски и на испански, с ударение върху последната сричка. Понятието „toscano" се произнасяло, поне на английски, с ударение върху средната сричка. Конфликтните знаци били следователно различни в това отношение. Те били различни и във визуален план, предвид съответния им правопис. Най-сетне, в концептуален план понятието „toscoro" било изкуствено създадено понятие, докато разглежданото ЗГУ предавало смисъла на понятието за зехтин от Тоскана. Конфликтните знаци били и в този план различни. Апелативният състав не трябвало да сегментира оспорената марка и разглежданото ЗГУ. Жалбоподателят посочва освен това, че разглежданото ЗГУ не се ползвало с репутация. В този контекст средният потребител няма да сбърка конфликтните знаци и жалбоподателят оспорва заключението на апелативния състав, че оспорената марка ще представлява пресъздаване на разглежданото ЗГУ. Жалбоподателят допълва, че апелативният състав е допуснал грешки при преценката, от една страна, като е отхвърлил довода му, че EUIPO била регистрирала марки, твърде сходни на разглежданото ЗГУ, и от друга страна, като е приела, че крем от маслини бил сравним със зехтин.

25 EUIPO, поддържана от Италианската република и встъпилата страна, оспорват доводите на жалбоподателя.

26 Като начало следва да се отбележи, че в контекста на второто основание жалбоподателят оспорва, от една страна, сравнението на конфликтните знаци, направено от апелативния състав, и от друга страна, заключението, че зехтинът и кремовете от зелени и черни маслини били стоки от един и същи вид.

27 Освен това следва да се подчертае, че противно на поддържаното от жалбоподателя, апелативният състав не е приложил член 13, параграф 1, буква б) от Регламент № 1151/2012. Всъщност, след като приема, че член 7, параграф 1, буква к) от Регламент № 207/2009 е бил неприложим в настоящия случай (точка 21 от обжалваното решение), той уточнява, че тази разпоредба само е кодифицирала правилата, следващи от член 13, параграф 1 и от член 14, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 2081/92, които именно са били пряко приложими в настоящия случай по силата на член 142 от Регламент (ЕО) № 40/94. Апелативният състав допълва, че ако е бил длъжен да възприеме същото основание за абсолютна недействителност, изтъкнато от страната в спора, то той е бил длъжен да го възприеме съгласно действащото законодателство към датата на депозиране на оспорената марка (точки 27 и 28 от обжалваното решение). Жалбоподателят обаче не оспорва пред Общия съд следвания от апелативния състав начин на разсъждение.

28 По въпроса за приложимата правна уредба по делото, следва да се припомни, че член 142 от Регламент (ЕО) № 40/94, в редакцията му, приложима към настоящия случай, предвижда, че „[н]астоящият регламент не засяга разпоредбите на Регламент […] № 2081/92 […], и по-специално член 14“. Член 14, параграф 1, първа алинея от Регламент (ЕИО) № 2081/92, в редакцията му, приложима към настоящия случай, гласи по-специално че „[к]огато […] географско указание е регистрирано в съответствие с [този] регламент, заявката за регистрация на марка, която съответства на едно от положенията, посочени в член 13, и се отнася до същия вид продукт, се отхвърля, при условие че заявката за регистрация на марката е била подадена след датата на публикуването, предвидено в член 6, параграф 2 [от същия регламент]“. Член 14, параграф 1, втора алинея от Регламент (ЕИО) № 2081/92 предвижда, що се отнася до него, че „[м]арки, регистрирани в нарушение на първата алинея [от този член], се обявяват за недействителни“.

29 От това следва, че EUIPO е длъжна да прилага Регламент (ЕО) № 40/94 по такъв начин, че да не засегне защитата, предоставена на ЗГУ с Регламент (ЕИО) № 2081/92. По-специално EUIPO трябва, на основание член 14, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 2081/92, да откаже регистрацията на всяка марка, която попада в някое от положенията по член 13 от Регламент (ЕИО) № 2081/92 и се отнася до същия вид стока, а ако марката е била вече регистрирана, да я обяви за недействителна (вж. в този смисъл решение от 12 септември 2007 г., Consorzio per la tutela del formaggio Grana Padano/СХВП — Biraghi („GRANA BIRAGHI“), T-291/03, EU:T:2007:255, т. 53—56).

30 В настоящият случай апелативният състав прилага член 13, параграф 1, буква б) от Регламент (ЕИО) № 2081/92, който гласи, че „[р]егистрираните наименования са защитени срещу всякаква […] злоупотреба, имитация или пресъздаване, дори когато е посочен истинският произход на продукта или ако защитеното име е преведено или придружено от израз като „стил“, „тип“, „метод“, „както е произведено в“, „имитация“ или подобни“. Предвид визуалното и фонетичното сходство на конфликтните знаци, той заключава, че използването на знака „TOSCORO“ е представлявало пресъздаване на разглежданото ЗГУ за някои стоки от клас 29.

31 Понятието „пресъздаване“, възприето в член 13, параграф 1, буква б) от Регламент (ЕИО) № 2081/92, обхваща хипотеза, в която понятието, използвано за обозначаване на продукт, включва част от защитено наименование, така че това, което потребителят си представя, когато срещне наименованието на продукта, е ползващата се от разглежданото наименование стока (решения от 4 март 1999 г., Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola, C-87/97, EU:C:1999:115, т. 25 и от 26 февруари 2008 г., Комисия/Германия, C-132/05, EU:C:2008:117, т. 44). В това отношение Съдът отчита фонетичното и визуално родство, което може да съществува между търговските наименования. Съдът също така посочва, че при необходимост трябва да се вземе предвид съществуващата „концептуална близост“ между понятия на различни езици. Най-сетне, Съдът приема, че е възможно да има пресъздаване на защитено наименование, дори да няма никаква вероятност от объркване между съответните продукти, тъй като е важно по-специално нито в съзнанието на потребителите да се поражда асоциация относно произхода на продукта, нито операторът да се възползва по неправомерен начин от репутацията на дадено ЗГУ (вж. по аналогия решение от 21 януари 2016 г., Viiniverla, C-75/15, EU:C:2016:35, т. 33, 35 и 45 и цитираната съдебна практика).

32 Освен това, като се имат предвид целите на Регламент (ЕИО) № 2081/92, състоящи се по-специално в това да се осигури защита на потребителите (решение от 25 юни 2002 г., Bigi, C-66/00, EU:C:2002:397, т. 31), следва да се вземат предвид предполагаемите очаквания на средния потребител, който е относително осведомен и в разумни граници наблюдателен и съобразителен (вж. по аналогия решение от 21 януари 2016 г., Viiniverla, C-75/15, EU:C:2016:35, т. 24 и 25). Следва също да се припомни, че този потребител обикновено възприема дадена марка като едно цяло и не се впуска в изследване на различните ѝ детайли (решение от 12 юни

2007 г., СХВП/Shaker, C-334/05 P, EU:C:2007:333, т. 35). Най-сетне, като се имат предвид конфликтните знаци, потребителят е този на Съюза (вж. по аналогия решение от 21 януари 2016 г., Viiniverla, C-75/15, EU:C:2016:35, т. 27).

33 Що се отнася до сравнението между конфликтните знаци, доводите на жалбоподателя почиват основно, по същество, на факта, че знаците са различни и че в резултат на това оспорената марка не пресъздава разглежданото ЗГУ.

34 Все пак, както с право отбелязва апелативният състав, началото на всеки от знаците е идентично, а именно елементът „tosc“. Следва да се припомни в това отношение, че по принцип потребителят обръща повече внимание на началото на знака, отколкото на края му (решения от 16 март 2005 г., L'Oréal/СХВП — Revlon („FLEXI AIR“), T-112/03, EU:T:2005:102, т. 64 и 65, и от 15 юли 2015 г., Westermann Lernspielverlag/СХВП — Diset („bambinoLÜK“), T-333/13, непубликувано, EU:T:2015:490, т. 26).

35 Освен това последната буква на двата конфликтни знака е също така идентична, а именно буквата „o“.

36 Така, конфликтните знаци, съставени всеки от по седем букви и три срички, имат общи пет букви, с идентично местоположение.

37 Следователно апелативният състав не е допуснал грешка при преценката, като е приел, че конфликтните знаци разкриват силно сходство във визуален план, и то въпреки разликата, породена от присъствието съответно на елементите „or“ и „an“. Всъщност, както с основание отбелязва апелативният състав, тази разлика, която засяга две букви, разположени в средата на конфликтните знаци, не компенсира значителното сходство, отбелязано преди това и засягащо началото и края на посочените знаци.

38 Също така апелативният състав не е допуснал грешка при преценката, като е приел, че конфликтните знаци разкриват силно сходство във фонетичен план. Всъщност конфликтните знаци имат общи първа и последна сричка. Разликата в средните им срички не може да постави под съмнение съществуващото значително сходство между знаците, както правилно отбелязва апелативният състав. Що се отнася до изтъкнатото от жалбоподателя обстоятелство, че на английски език конфликтните знаци се произнасяли с различно ударение, то не може да постави под съмнение съществуващото между тях фонетично сходство, нито факта, че на други езици те се произнасят с идентично тонично ударение.

39 Предвид тези обстоятелства следва да се приеме, че между конфликтните знаци съществува визуално и фонетично родство.

40 Дори да се приеме за доказан, доводът на жалбоподателя, че понятието „toscoro“ било изкуствено създадено, без собствено съдържание, докато разглежданото ЗГУ пресъздавало идеята за зехтин от Тоскана, това не би могло да доведе до извода за липса на пресъздаване на разглежданото ЗГУ от оспорената марка. Всъщност освен факта, че това обстоятелство не е от такова естество, че да постави под съмнение наличието на визуално и фонетично родство между конфликтните знаци, съществуващата връзка между дадено ЗГУ и защитения продукт е вътрешно присъща на самото естество на ЗГУ и не може да доведе до отслабване на защитата, предоставена му правото на Съюза.

41 Предвид съвкупността на тези съображения, и по-специално на съществуващото визуално и фонетично родство между конфликтните знаци, апелативният състав не е допуснал грешка при преценката, като е приел, че понятието „toscoro“ би могло да пресъздаве ЗГУ „Toscano“, когато потребителят бъде изправен пред стоки от един и същи вид като тази, за която се отнася ЗГУ. Всъщност визуалните и фонетичните сходства са от естество да накарат потребителя да си

представи зехтина, който се ползва от ЗГУ „Toscano“, когато пред него се появи стока от същия вид, обхванатa от наименованието „toscoro“ (вж. в този смисъл решение от 26 февруари 2008 г., Комисия/Германия, C-132/05, EU:C:2008:117, т. 48).

42 Що се отнася до разглежданите стоки, жалбоподателят не оспорва заключението на апелативния състав, което освен това не е опорочено от грешки при преценката, че зехтинът е включен в продуктите „хранителни масла и мазнини“ и „хранителни растителни масла и по-специално зехтин“, за които се отнася оспорената марка и попадащи в клас 29. Тези стоки следователно са от същия вид като зехтина, защитен от разглежданото ЗГУ.

43 Жалбоподателят оспорва за сметка на това заключението на апелативния състав, че оспорената марка пресъздавала разглежданото ЗГУ за стоките „кремове от зелени и черни маслини“, попадащо също в клас 29.

44 Следва да се припомни, че член 14, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 2081/92, в редакцията му, приложима към настоящия случай, предвижда отказ за регистрация на всяка марка, която попада в някое от положенията по член 13 от същия регламент и се отнася за същата стока. Спорната стока не трябва следователно да бъде идентична на стоката, предмет на ЗГУ, а трябва да има някои общи характеристики с нея.

45 В това отношение следва да се отбележи, че кремовете от маслини, от една страна, и зехтинът, от друга, имат една и съща съществена характеристика, а именно че са хранителни продукти, приготвени от маслини. Основната им съставка е следователно идентична. Освен това следва да се отхвърли като явно необосновано твърдението на жалбоподателя, че по същество кремовете от маслини били предимно „козметични продукти“. Всъщност освен че не е доказано, това твърдение противоречи на заглавието и на обяснителната бележка за стоките от клас 29 от Ницската класификация, които се отнасят основно за хранителни продукти. Нещо повече, апелативният състав с основание приема, без жалбоподателят да е посочил фактическо обстоятелство в това отношение, че понятието „кремове от маслини“ е достатъчно неясно, за да включва и кремове, произведени от зехтин, и че поради това съществувала известна близост между кремовете от маслини и зехтина. Впрочем в това отношение следва да се отбележи, че доказателствата, представени от встъпилата страна пред EUIPO, по-специално във връзка със становището ѝ от 5 юли 2013 г., сочат, че някои кулинарни продукти в буркани, произведени на базата на маслини, включват като съставка зехтин, който в определени случаи се ползва от разглежданото ЗГУ. Следователно апелативният състав не е допуснал грешка при преценката, като е приел, че кремовете от маслини са продукти от същия вид като зехтина, защитен от разглежданото ЗГУ.

46 Доводите на жалбоподателя не са в състояние да оборят този извод.

47 Що се отнася до обстоятелството, че EUIPO била регистрирала твърде сходни на разглежданото ЗГУ марки, следва да се припомни, че решенията относно регистрацията на знак като марка, които апелативните състави приемат по силата на Регламент (ЕО) № 40/94, спадат към обвързаната компетентност, а не към оперативната самостоятелност. При това положение, както правилно отбелязва апелативният състав, законосъобразността на решенията на апелативните състави трябва да се преценява единствено въз основа на този регламент, както е тълкуван от съда на Съюза, а не въз основа на предходната практика при вземане на решения (решение от 26 април 2007 г., Alcon/СХВП, C-412/05 P, EU:C:2007:252, т. 65). Освен това, дори да се предположи, че чрез доводите си жалбоподателят се позовава фактически на нарушение на принципа на равно третиране, следва да се припомни, че спазването на този принцип трябва да се съвместява със спазването на принципа на законност. Наред с това по съображения за правна сигурност и за добра администрация разглеждането на всяка заявка за регистрация трябва да бъде стриктно и пълно и да се прави във всеки конкретен случай (решение от 10 март 2011 г., Agencja Wydawnicza Technopol/СХВП, C-51/10 P, EU:C:2011:139, т. 75 и 77).

Поради изложените по-горе съображения обаче апелативният състав не е допуснал грешки при преценката. Следователно жалбоподателят, за да обори извода, направен от апелативния състав в обжалваното решение, не може успешно да се позовава на предходни решения на EUIPO (вж. в този смисъл решение от 2 май 2012 г., Universal Display/СХВП („UniversalPHOLED“), T-435/11, непубликувано, EU:T:2012:210, т. 39). Освен това следва да се подчертае, че решенията на EUIPO, на които се позовава жалбоподателят, препращат към различни от разглежданите по настоящото дело знаци.

48 Що се отнася до довода на жалбоподателя, че разглежданото ЗГУ не се ползвало с репутация, и дори да се предположи, че такъв довод би бил допустим пред Общия съд, той е неотносим, тъй като, както отбелязва EUIPO в писменото си становище, репутацията на ЗГУ не е предпоставка за защитата му.

49 Предвид съвкупността на тези обстоятелства второто основание следва да се отхвърли като неоснователно.

По третото основание, изведено от нарушение на член 15 от Споразумението ТРИПС

50 Жалбоподателят поддържа, че оспорената марка отговаря на условията по член 15 от Споразумението ТРИПС, а разглежданото ЗГУ — на тези на член 22 от това споразумение. Тъй като според жалбоподателя двата регистрационни режима са взаимноизключващи се, оспорената марка би трябвало да остане вписана в Регистъра на марките на Съюза.

51 EUIPO, поддържана от Италианската република и от встъпилата страна, оспорва доводите на жалбоподателя.

52 Следва да се припомни, че съгласно член 188 от Процедурния правилник, с писмените изявления, подадени от страните в производството пред Общия съд, не може да се изменя предметът на спора пред апелативния състав.

53 Както обаче правилно отбелязва EUIPO в писменото си становище, в производствата пред EUIPO жалбоподателят нито веднъж не се е позовал на член 15 от Споразумението ТРИПС, разгледан във връзка с член 22 от него.

54 Следователно третото основание трябва да се отхвърли като недопустимо.

55 Поради това жалбата следва да се отхвърли изцяло, без да е необходимо произнасяне по допустимостта на второто искане.

По съдебните разноски

56 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

57 Освен това съгласно член 138, параграф 1 от Процедурния правилник държавите членки, които са встъпили в делото, понасят направените от тях съдебни разноски.

58 Тъй като жалбоподателят е загубил делото, той следва да понесе съдебните разноски на EUIPO и на встъпилата страна, в съответствие с направените от тях искания.

59 Италианската република понася направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (седми състав)

реши:

1) **Отхвърля жалбата.**

2) **Осъжда г-н Roberto Mengozzi да заплати, освен собствените си съдебни разноски, и тези на Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO) и на Consorzio per la tutela dell'olio extravergine di oliva Toscano IGP.**

3) **Италианската република понася собствените си съдебни разноски.**

Tomljenović Marcoulli Корнезов

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 2 февруари 2017 година.

Подписи